

og dult fyrri teimum um alt, sum viðvíkur kynslivinum. Tann einasta leiðbeining tær fingur var óttin fyrri og skommin av at verða við barn uttan fyrri hjúnalag. Men hvussu tær vórðu við barn, tað fingur tær einki at vita um. Vantandi upplýsing á hesum øki hevur avgjort ávirkað teirra uppfatan av viðurskiftunum við hitt kynið. Allar eru á einum máli um, at tær ikki skulu billa teirra dætrum inn, at storkurin kemur við smábørnum, og dæturnar skulu fram um alt fáa veg-

leiðing um fyrirbyggjandi evnir, tí tað kann hjálpa teimum at fáa eina natúrligari áskoðan á seksuallitet og mannfolk.

I tí partinum, sum er um hjúnalag, leggja allar kvinnurnar áherðslu á, at hjúnalag er eingin livstrygging, tað kann henda so mangt, sum noyðir tær at livjarga sær og børnunum sjálvar. Men av tí at allar hesar kvinnur so gott sum onga útbúgving hava, ella i b esta føri eina stutta útbúgving, fær lesarin góða hylling á, hvussu trupult tað er at koma út i vinnulivið aftaná i árávis at hava ligið sum

húsmóður og barnauppal-arar. Kappingin við tey ungu er hörð, og hartil koma fordómarnir hjá monnum, sum halda tað vera skomm, at »konan skal noyðast at arbeiða«.

Hjá hesum kvinnum er eingin ivi um, at dætur teirra skulu hava einhvørja útbúgving, tí tað er gott og trygt at vita seg ikki at vera figgjarglaga bundin av øðrum.

Hvat so, tá børnini eru frá hondini, og mamman umsiðir fær tíð til at gera tað, hon hevur hug til? Tá uppliva nógvar kvinnur ein tótleika, og tað kennist, sum eingin hevur brúk

fyrri teimum longur. At fáa sær arbeiði er lættari sagt enn gjørt. Hesir spurningar taka seg vanliga upp um somu tíð sum tær koma i yvirgangsaldrin. Flestøll hava lyndi til at siga, at depressiónir hjá kvinnum koma av tí, at tær eru i yvirgangsaldrinum, men svarið er i mongum førum at finna i tí støðu, sum kvinnan hevur i familjuni og samfelagnum sum heild. Fyrri at »bota« um teir trupulleikar, ið fylgja við yvirgangsárunum, fyriskriva læknar nervatablettir og geva góð ráð, eitt nú: »Gev nú tol, hetta fer at

laga seg um nøkur ár. Soleiðis er við øllum kvinnum á tygara aldri.« — I staðin átti hon at fingið ta hormonviðgerð, ið júst hon krevur at fáa. I kaplinum um yvirgangsaldrin er hesin spurningur gjølla viðgjørdur.

Hví mælir ein bók, sum viðger trupulleikar hjá kvinnum sum eru farnar um tey 40, øllum kvinnum til áhaldandi at virka fyrri at bota um støðu teirra? Ein av kvinnum i bókini svarar soleiðis:

»Kvinnurørslan er ikki vend móti monnum, men móti tí myrkaleggning av privatlivinum, har so

og so nógvi arbeiði verður gjørt, uttan at tað, vit plaga at kalla samfelagið, visir tí stórvægis áhuga, men bert hevur eyga fyrri úrtøkuni, tvs. børnunum, sum vit levera i góðum standi og sum vælrokt arbeiðsorka (menn) og keypiorka (familja).«

Vil helmingurin av mannaættini læra meira um kvinnur, sum eru farnar um tey 40, og seg sjálvar, so er arbeiðið hjá Margrethe Berg og teimum kvinnum, sum eru við i bókini, av ómetaligum týðningi.

Hanne Jacobsen

Framhald frá síðu 2

fríð Stenberg, úr Sumba, Elin Djurhuus og Marjun Mortensen, úr Porkeri, Einar Pedersen av Økrum.

Konfirmentar av Strøndum

Margit Jacobsen, Julia Joensen, Johannes Bertelsen, Poul Enok Hansen, Jónhard Joensen, Selmar Johansen, Simun A. Johansen, Sverri Kass, Pól Arni Poulsen, øll av Strøndum, Heini Reinert Djurhuus, Innan Glyvur, Kristbjørg Jógvansdóttir Olsen, Jóhanna Poulsen, Marnar Johansen, Jacob Petur Johannesen, av Skála, Ingibjörg Rasmussen, Eilif Petersen, Helgi Rasmussen, úr Oyndarfirði.

Konfirmentar á Argjum

Mogens Lützen, Sigmundargøtu 7, Tórshavn, Eiríkur Andreasen, Traðargøtu 15, Erland Joensen, Müllerstrøð, Jens Chr. Hansen, Billugøtu 7, Arne Olsen, Argjaboðagøtu 14, Finn Rasmussen, Argjavegi 50, John Erik Arge, Billugøtu 4, Brynjálvar Johansen, Uppi á Trøðni, Petur Suni Johannesen, Argjavegi 46, øll av Argjum, René Hansen, Aargeil 10, Tórshavn, Jónvør í Dali, v/ Sandá, Tórshavn, Birgitte Holm Argjavegi, 5, Edith Poulsen, Traðargøtu, 6 Argir, Ida Højsted, Velbastaðvegi 42, Tórshavn.

Spárið í
fólksins peningastovni

FØROYA SPARIKASSA

Heldur
tú
ikki

sosialin